

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Kontor: Politikontoret
Sagsnr.: 2005-150-0073
Dok.: MCH40423

Supplerende besvarelse af spørgsmål nr. 44 af 10. marts 2005 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del).

Spørgsmål:

”Ministerens kommentarer udbedes til artiklerne i Nordjyske den 9. marts 2005 (Rejseholdet på klapjagt i Hjørring, Misforstået korpsånd i politiet og Advokat følger sig snigløbet af rejseholdet). Ministeren bedes herunder oplyse

- om der blev givet ordre til ovenfra, at undersøgelserne skulle fortsætte, til trods for at Rigsadvokaten i 2000 stoppede sagen.
- hvornår Rigspolitichefen blev bekendt med den i artiklerne nævnte rapport og
- om undersøgelserne - hvis de blev gennemført uden accept kan afføde sanktioner mod de pågældende medarbejdere.”

Svar:

Justitsministeriet har i forlængelse af besvarelsen af 15. marts 2005 af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Statsadvokaten i Viborg.

Statsadvokaten har oplyst følgende:

”Baggrund:

I min redegørelse af 16. juni 2000 til Politiklagenævnet om den del af sagen, der vedrører anonyme oplysninger, er anført bl.a.:

”Undersøgelsen har endvidere i et vist mindre omfang omfattet spørgsmålet om, hvem der er afsender af de anonyme breve, der indeholder tavshedsbelagte oplysninger om bl.a. politiets efterforskning. Dels fordi klarhed omkring ”lækken” kan have betydning for vurderingen af sagen, dels fordi op-

lysningerne ikke helt eller delvist synes meddelt pressen, hvorfor det ikke kan udelukkes, at der i forbindelse med videregivelsen er begået selvstændigt strafbart forhold eller disciplinær forseelse.

De personer, der har været til afhøring, er kort udspurgt herom. Ingen har efter det oplyste kendskab til personens identitet.

Jeg har ikke fundet grundlag for at efterforske dette spørgsmål yderligere, herunder heller ikke ved anvendelse af de sikrede spor på de anonyme breve. Jeg har herved lagt vægt på, at i det omfang det måtte kunne bevises, at oplysningerne også er meddelt til pressen, så må vurderingen af et eventuelt brud på tavshedspligten ses i lyset af de forhold ved Hjørring Politi, der nu er afdækket.

Efterforskningen indstilles i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2, vedrørende de anonyme oplysninger med begrundelsen anført i afsnit(...)'".

Politianklagenævnet erklærede sig enig, hvorefter jeg den 22. juni 2000 traf afgørelse i overensstemmelse med det anførte. Afgørelsen blev påklaget til Rigsadvokaten. Den 14. november 2000 stadfæstede Rigsadvokaten afgørelsen.

Den 8. september 2000 blev en kriminalinspektør og en kriminalassistent dømt i byretten for overtrædelse af straffelovens § 157. Ingen af de dømte ankede indenfor ankefristen. Efter udløbet af ankefristen ankede kriminalinspektøren imidlertid, og sagen blev indbragt for Vestre Landsret ved ankemeddelelse af 22. december 2000. Den for kriminalassistenten beskikkede advokat tog forbehold for også at anke, såfremt kriminalinspektørens anke blev admitteret. Efter mundtlig forhandling afviste Vestre Landsret den 16. marts 2001 kriminalinspektørens anke.

Den 19. januar 2001 modtog jeg fra Rigspolitechefens Rejseafdeling den nu omtalte rapport af 18. januar 2001 vedrørende to kriminalassistenters samtale samme dag med advokat Fjeldberg.

Rapporten er betegnet:

”Rapport.

Vedrørende: Hjørring-sagen.

Angående: Intern oplysning til Statsadvokaten i Viborg.”

Af rapporten fremgår bl.a. følgende:

”kriminalassistent (...) og undertegnede foretog i dag, i forbindelse med en flere år gammel ...sag, afhøring af advokat Niels Fjeldberg, Hjørring.

Efter afhøringen kom samtalen ind på den nu afsluttede Hjørring-sag, og det var helt tydeligt, at Fjeldberg ønskede at fortælle om sit kendskab til sagen, herunder specielt hvad der ikke under sagen var kommet frem.”

Rapporten fremstår i øvrigt som en gengivelse af advokatens udtalelser til kriminalassistenterne om bl.a. advokatens egen opfattelse af hvem, der hos Statsadvokaten i Aalborg havde ”plantet” de oplysninger, der dannede baggrund for ”Hjørring-sagen”.

Jeg skønnede, at oplysningerne ikke havde betydning for den afgørelse, som jeg den 22. juni 2000 og Rigsadvokaten den 14. november 2000 havde truffet, eller for den da verserende ankesag. Det fremgår imidlertid af retsplejelovens § 729 a, stk. 3 (tidligere § 745), at forsvareren har adgang til – så vidt muligt ved kopi – at gøre sig bekendt med det materiale, som politiet har tilvejebragt. I overensstemmelse hermed sendte jeg den 24. januar 2001 rapporten til den for kriminalinspektøren beskikkede forsvarer og den for kriminalassistenten tidligere beskikkede forsvarer. Jeg anførte overfor advokaterne, at jeg ikke foretager mig videre i anledning af rapporten. Det fremgår af den nævnte bestemmelse, at forsvareren ikke må overlevere det modtagne materiale til sigtede eller andre. Jeg sendte tillige kopi af rapporten til Rigsadvokaten under henvisning til dennes afgørelse af 14. november 2000. Ingen af advokaterne anmodede om en nærmere undersøgelse i anledning af det i rapporten anførte, og rapporten blev ikke påberåbt under ankesagen mod kriminalinspektøren.

Efter at ankesagen var afvist, anmodede advokat Fjeldberg skriftligt om at se, hvad der var nedskrevet den 18. januar 2001, og hvad han ”... formentligt helt fejlagtigt – er taget til indtægt for”.

Det fremgår af et notat i sagen, at advokat Fjeldberg den 15. maj 2001 rettede telefonisk henvendelse til daværende vicesstatsadvokat Marian Thomsen. Advokaten oplyste, at situationen havde haft karakter af en afhøring, og at han var fortørnet over at være blevet taget til indtægt for oplysninger, som han end ikke var klar over blev nedskrevet.

Det fremgår videre af notatet, at advokat Fjeldberg blev oplyst:

”...at hans opfattelse af dette adskiller sig afgørende fra den rapportoptagende kriminalassistentens opfattelse af, hvordan oplysningerne fremkom – nemlig på Fjeldbergs initiativ – og at vi må lægge dette til grund, medmindre Fjeldberg ønsker forholdet undersøgt. Dette kan ske ved at indgive klage over kriminalassistenten.

Fjeldberg ønskede ikke på det foreliggende at klage – han ønsker at se, hvad han er blevet taget til indtægt for. Han begærer meraktindsigt, idet han ikke mener sig omfattet af forvaltningslovens § 18 – han er ikke part i sagen.”

Den 30. maj 2001 imødekom jeg efter omstændighederne begæringen om aktindsigt, og jeg sendte en kopi af rapporten til advokat Fjeldberg.

Den 6. juni 2001 modtog jeg et brev fra advokat Fjeldberg, hvori han bl.a. anførte, at han var dybt chokeret over indholdet af rapporten, hvis indhold han ikke kunne genkende, og som på væsentlige punkter var ganske fejlagtigt. Afslutningsvis an-

førte advokaten: ”... uagtet at jeg føler mig krænket, betragter jeg tingene som afsluttet hermed”.

Jeg har således ikke givet ordre om, at undersøgelsen skulle fortsætte efter min og Rigsadvokatens afgørelse af henholdsvis 22. juni 2000 og 14. november 2000, og der er efter min opfattelse ikke tale om, at undersøgelsen blev fortsat. Som meddelt advokat Fjeldberg måtte jeg lægge til grund, at oplysningerne fremkom på advokatens initiativ, medmindre han ønskede forholdet undersøgt, hvilket han ikke ønskede. Det i rapporten anførte vedrører et punkt, som havde været genstand for undersøgelse. Jeg anser det derfor for korrekt, at Rigspolitechefens Rejseafdeling orienterede mig om samtalen med advokaten, således at det ikke var kriminalassistenterne, men mig – som ansvarlig for undersøgelsen og ankesagen – og forsvarerne, der afgjorde, om oplysningerne måtte have en sådan betydning, at der skulle foretages yderligere undersøgelse, hvilket først og fremmest ville indebære en afhøring af advokaten.

Det fremgår ikke af sagen, om det har været overvejet at orientere forsvarerne om den efterfølgende kommunikation med advokat Fjeldberg, og hverken den daværende vicestatsadvokat eller jeg husker i dag dette. At der ikke blev orienteret derom, antager jeg skyldes, at kriminalinspektørens anke på det tidspunkt var afvist, uden at oplysningerne i rapporten af 18. januar 2001 var påberåbt, og uden at forsvarerne havde anmodet om den undersøgelse, som fremsendelsen af rapporten havde givet dem mulighed for at anmode om.

Rapporten af 18. januar 2001 blev således herfra sendt til advokaterne, der var beskikket for kriminalinspektøren og kriminalassistenten. Jeg anser fremsendelsen til advokaterne for at være i overensstemmelse med retsplejelovens § 729 a, stk. 3 (tidligere § 745). Rapporten blev tillige sendt til Rigsadvokaten til orientering. Endelig blev rapporten sendt til advokat Fjeldberg på grundlag af dennes begæring om aktindsigt.

Jeg har ikke kendskab til, hvorledes oplysningerne angiveligt ”er blevet spredt blandt medarbejdere hos Hjørring Politi”.